

— Азъ мога да събера 100,000 българе ни безъ една пара. Азъ съмъ длъженъ да имъ дамъ само пушки, ба-
рутъ и царвуле.“ Капетанинътъ са зачуди, като чу моите
думи, и рече ми: »То е твърде добаръ знакъ, ако на-
шите братия българе сж така наклонни камъ своето
отечество. Пробудилъ са е вече българскиятъ на-
родъ!“ Послѣ това капетанинътъ ма заведе въ Княже-
вацъ. Щомъ дойдохме, то ма посѣти началникътъ, Йоцо
Наумовичъ, и разпита ма за сичко какъ е било и що е
било. — »Ако ви трѣбать пари, каза г. Наумовичъ, то
азъ мога да ви дамъ малко.“ Ако и да ми трѣбаха па-
ри (азъ имахъ само 20 тур. лири); но срамъ ма бѣ-
ше да кажа, че ми трѣбать. Съ тие 20 лири азъ хра-
нихъ момчетата 15 деня, дадохъ имъ за пѣтъ по една
рубля и рекомандувахъ ги на приятели, за да имъ даватъ
помощъ дѣто минатъ. Когато са опростихъ съ дружината,
то земахъ съ себѣ си Ивана Кжршовски и Ивана Зир-
делийски, и отидохъ въ Бѣлградъ. Г. Христо Георгиевъ
ми испроводи въ Бѣлградъ отъ българската »Добродѣ-
телна дружина« 50 жлтици австрийски, съ които и
прекарахъ зимата.

Когато дойдохъ въ Бѣлградъ, то намѣрихъ около 15
души свищовски българчета, които бѣха избѣгале изъ
Свищовъ. Турското правителство е мислило, че тие мом-
чета сж участвовале въ нѣкакви си бунтовнически дѣла
и че сж помогнале на Тотя и на неговата дружина да
преминатъ презъ Дунавътъ; а ние знаеме, че свищов-
ските работи не бѣха нищо друго, освѣнъ дѣтинска иг-
ра! Когато момчетата избѣгале въ Букурещъ; то на-
шите букурешки богати тжрговци ги испроводиде въ